

comportamentul. Și costumul acela, ca o șampilă ce vrea să parafazeze o anumită imposibilitate de comunicare, singurătatea individului în sordid, neputința de a trăi în soare.

Autorul, regizorul, actorii au lucrat cu esențialul.

Există o fericire specifică spectatorului. (Să țin minte asta și când sînt pe scenă!) El vine la teatru să ridă? Și de asta! Să se destindă? Și de asta! Să învețe? Da! Dar mai ales să descopere și să se descopere. Să știe ce are de făcut cu el și cu semenii lui. Să nu se usuce.

Simțeam nevoia, după spectacol, să-i văd, să le vorbesc, să dau continuitate fluxului creat. Erau la cabină, împreună. Nici ei nu puteau pleca acasă. Sigur că era sărbătoare.

Rodica MANDACHE

Apariția Aspasiiei

— „M-ați chemat?“. De după firmentul încă închircit în așteptarea clipei ce-l va face folositor cauzei, apare falnic Femeia, veșnica matrice a spiritului revoltat, ea, Stegară, Vivandieră și Cronicară în lespezi de morminte.

Dacă Berzea, Stroescu, nevăzutul Bunescu și tăcuta lor clică se comportă ca pîrghii ale mecanismului, avînd tot timpul ceva de pierdut, Aspasia e dăruiată cauzei din iubire. Nu din iubire pentru cauză, ci din iubire pentru Berzea, adică din iubire.

Bomboanele cu care Aspasia vine la Berzea, obediința gfiindă cu care se dezbracă și agrafele pe care le strivește — oh! eternul feminin! — între dinți sînt metafore scenice de o simplitate amețitoare, scena dintre Aspasia și Berzea ridicîndu-se la un nivel de Ridicol și Periculos pe care numai Viața îl poate atinge.

Mecanismul birocrăției intră în panică. Dan Micu aduce în scenă o masă — emblematicul sprijin — și convoacă Femeia, sprijinul lui Berzea din cele mai vechi timpuri. În jurul mesei are loc incredibila — și tocmai de aceea atît de adevărata — convorbire conspirativă dintre Șeful-la-ananghie și Zîna-lui. Cu ce măsură și la ce tensiune joacă cei doi, Camelia Zorlescu și Viorel Comănici — această exemplară situație!

Comicul propus de Ispirescu este special — să băgăm de seamă! Scena dintre cei doi este un Model, situația are aură de legendă. Ispirescu pune aici bazele unei noi mitologii, strîmbă, ridicolă dar... și ea a noastră! Firele se leagă dedesubt, măiestru, și apariția Femeii într-o secvență ulterioară ca Mumă a Delinvențiilor confirmă gîndul sigur cu care Autorul și Regizorul ne poartă spre înțelegerea deplină a Poveștilor din această lume.

Dan Micu ni-i arată pe cei doi vii și normali. Ea aduce siguranța feminină a experiențelor trecute, el, siguranța masculului puternic și iubit, sînt „neamuri“. Siguranța lor este biologică, nu ideologică. De aceea fisura în biologic le provoacă panica. Magistrală, demonstrația simplă a autorului! În acest perfect organism numai o minune poate interveni ca să-l zdruncine. Amenințat, Organismul renunță la singura lui preocupare de pînă atunci, Reproducerea, și trece la Apărare. Surprinderea unor profunzimi nebanuite cu cele mai simple mijloace ține de marile talente. În umbletul Aspasiiei, în încordarea lui Berzea, în becul ce le stă deasupra mesei, Dan Micu a pus ceva din elixirul acela care dă forță actului scenic și care ne dă nouă, privitorilor, puterea de a înfrunța în continuare viața.

Alexandru DABIJA